

Levon

ห้วงทง องครักษ์เสื้อแพร

||

锦衣当国

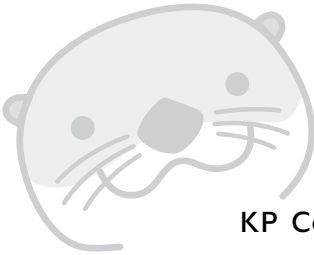
特別白

เทอเปี้ยไป

เขียน

ชีวเสียนอวี๋เล่อ

แปล

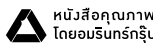

KP Comics Studios (Wa Qoo)

ภาพประกอบปก

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ตรากรรอ่านตำรามาอย่างยากลำบาก
มัจฉากระโดดฟันประตุมังกรก็ได้กลายเป็นมังกร
ไม่ใช่ช่วงเวลาเช่นนี้หรือ
- เทอเปี้ยไป

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริณกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดหวังทงก็ได้กลับเมืองหลวง แต่แน่นอนว่าเขายอมไม่ปล่อยมือจากเทียนจิน เท่ากับว่าขาสองข้างก็เหยียบมันทั้งสองเมืองเลย ฟากเทียนจินนั้นอยู่ตัวแล้ว แต่เมืองหลวงลี้มีเรื่องให้ต้องชำระสะสางจัดการเต็มไปหมด สมัยเป็นองครักษ์เสื้อแพรใหม่ๆ เขายังไม่ประสา แต่ตอนนี้เขากลับมารับตำแหน่งรองผู้บัญชาการสำนักองครักษ์เสื้อแพรที่มีอำนาจเต็ม เมืองหลวงต้าหมิง ราชสำนักต้าหมิง ได้เวลาสนุกแล้ว!

พูดถึงราชสำนักต้าหมิง เล่มที่แล้วจางจี้เจิ้งจากไป แต่เล่มนี้ก็ยังจะมีคนรุ่นก่อนที่ถือครองอำนาจต้องจากไปอีก จะเป็นใครบ้าง และจากไปในรูปแบบไหน อ่าน *หวังทง องครักษ์เสื้อแพร* เล่ม 11 นี้ไปเรื่อยๆ เต็มใจวู้กัน

Levon

ທດສະຍານ

ตอนที่ 634

คนยอมมีจุดอ่อน

เมื่อก่อนจางเจวียนเป็นทหารชายแดนที่ซานซี ทว่าไม่เคยเป็นทัพหน้า และไม่เคยเป็นทหารอารักขาแม่ทัพ เป็นแค่พวกพลลอบสังหารเท่านั้น

ซานซีเป็นพื้นที่การค้าชายแดนที่รุ่งเรืองของต้าหมิง พ่อค้าเกลือนอกพื้นที่มายังซานซี ขนสินค้าผิดกฎหมายออกจากด่านที่เมืองต้าถงไป ทั้งยังขนสินค้าพื้นเมืองอันต้าเข้าด่านมา พ่อค้ามากมาย กำไรย่อมมากตาม ทหารรักษาชายแดนก็มักจะมีสายสัมพันธ์กับพวกคหบดีเมืองชายแดนหลายตระกูล

ยามมีเหตุให้ต้องปะทะกัน หากถึงเวลาที่ไม่อาจแก้ปัญหาได้ นอกจากสังหารกันตายไปข้างก็ยอมใช้คนแบบจางเจวียน ตอนจางเจวียนอยู่ซานซีมือก็เปื้อนเลือดไม่น้อย

ต่อมาเพราะว่าหัวหน้าเขาลักลอบติดต่อกับพวกอันต้า ถูกพวกเดียวกันเปิดโปง เขาย่อมต้องเกี่ยวโยง ย่อมถูกจับเข้าคุกและมีโทษไปด้วย

หัวหน้าขุนนางต้าหมิงตอนนั้นคือจางซื่อเหวย เป็นคนเมืองฝูโจว ที่นั่นเป็นพื้นที่สับสนมึนงง ได้แก่ ซานซี เหนือหนาน และซานซี ตระกูลจางเดิมเป็นคหบดีค้าเกลือแถบซานซี น้ำชายของจางซื่อเหวยตอนนั้นเป็นขุนพลตำแหน่งก่อนข้างสูงอยู่ที่นั่น มีสายสัมพันธ์อันดีกับคนในพื้นที่ มีอิทธิพลมาก

คนเราอยู่ในแวดวงขุนนางก็ย่อมแย่งชิงทางการเมือง บางครั้งมีเรื่อง

โหดเหี้ยมที่ไม่อาจเปิดเผย จางซื่อเหวยแต่เล็กก็พบเรื่องราวสกปรกพวกนี้มา
รู้ว่าต้องการคนเช่นนี้ เมื่ออยู่ตำแหน่งสูงก็เริ่มไหว้วานคนไปหาที่ซานซี จางเฉียน
ในคุยก่อมเป็นตัวเลือกที่เหมาะสม

พอจางเฉียนออกจากคุกมาย่อมติดตามทำงานให้จางซื่อเหวยอย่างภักดี
ช่วยงานจางซื่อเหวยมากมาย แต่คนเช่นนี้ ความเมตตาข้อใจก็ทางหนึ่ง อีกทาง
ย่อมต้องมีตัวประกันขู่บังคับ

จางซื่อเหวยให้ที่นาชั้นดีแก่จางเฉียน ยังถึงกับให้บุตรชายได้เข้าเรียน
เช่นกัน ครอบครัวจางเฉียนย่อมถูกจับตา หากว่าจางเฉียนทำงานพลาดหรือว่า
คิดออกหาก ครอบครัวเขาย่อมมีจุดจบที่เลวร้าย

นี่เป็นสติปัญญาของคหบดีซานซี แต่โรมาย่อมเป็นวิธีที่ดี ทว่าจางเฉียนเอง
ก็อยู่ซานซีมานาน ย่อมรู้เรื่องพวกนี้ดี เขาบอกกับคนนอกว่าที่บ้านนอกมีภรรยา
และบุตรชาย ตอนจางซื่อเหวยจะจัดการที่อยู่ให้เป็นหลักแหล่ง จางเฉียนก็รับ
พวกเขามา

แต่แท้จริงแล้ว ‘ครอบครัว’ นี่เป็นครอบครัวที่จางเฉียนหามา ทงิงหม้าย
ลำบากดูแลลูกจึงติดตามจางเฉียนเพื่อให้มีกินมีใช้ ย่อมต้องปิดปากสนิท
บอกกับคนนอกว่าเป็นภรรยาตบแต่งของจางเฉียน และบอกให้ลูกตนพูด
เช่นเดียวกัน ด้วยกลัวว่าจะไม่มีวันเวลาดี ๆ เช่นนี้

ส่วนภรรยาและบุตรชายที่แท้จริงของจางเฉียนแต่ไรมาไม่เคยเผยตัวแก่ผู้ใด
ตั้งแต่มีบุตรชาย จางเฉียนก็กลับบ้านน้อยลง มีเพียงส่งเงินไปให้ใช้ตามระยะเวลา
ที่กำหนดเท่านั้น

หากกล่าวว่ายี่มครอบครัวคนอื่นมาควบคุมสั่งการเป็นสติปัญญาของ
คนซานซีแล้ว การหาครอบครัวปลอมมาแทน เพื่อป้องกันไม่ให้ทั้งครอบครัว
ถูกปิดปากสิ้นตระกูล ก็นับเป็นสติปัญญาของคนทำงานให้คนตระกูลใหญ่

ตั้งแต่ที่จางเฉียนหนีออกจากคุกเทียนจินก็รู้ว่าตอนนี้นั่นตนเองอยู่ในสถานะใด
เสียเวลาไปนาน จางซื่อเหวยเดาได้ว่าเขาเกิดเหตุผิดพลาดแล้ว ตนเองตายไปนั้น
ยังดี หากยังมีชีวิตอยู่ จางซื่อเหวยย่อมระแวงว่าตนได้สารภาพอันใดไปหรือไม่
วิธีเดียวที่จะตัดสัมพันธ์เด็ดขาดก็คือสั่งหารปิดปาก

เขาไม่โง่งกลับไปเมืองหลวง โรงบ้านที่เมืองโคเฟิงก็เดาว่าตอนนี้คงมีคนจับตาดูอยู่แล้ว จางเฉียนยอมไม่กระโดดเข้าหาไปเช่นนั้น ตอนนี้เขาต้องรีบไปทงโจว พากรรยาและบุตรหนีออกมา ทั้งไว้นานอาจมีเรื่องเปลี่ยนแปลงลงได้ ฟ่าเท่านั้นที่รู้ว่าจะสืบมาถึงที่นี่ได้หรือไม่

จากเทียนจินไปทงโจว ซี่ม้าแรงด่วนไม่ถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน จางเฉียนก็เข้าสู่เขตเมืองทงโจว ยังปล้นคนเดินทางคนหนึ่ง เปลี่ยนเสื้อผ้ากับเขา จัดแจงผมเผ้าหนวดเคราให้ดี เพราะหากปล่อยให้ทำทางโทรมรุงรัง พอเข้าเมืองไปต้องมีเจ้าหน้าที่เดินเข้ามาสอบถาม ย่อมยุ่งยาก

จางเฉียนเดินวนไปมาในเมือง ผ่านหน้าบ้านตนเองหลายครั้งจนมั่นใจว่าไม่มีใครจับตาดูอยู่ จึงได้หาโรงเตี๊ยมพักก่อน ตกตึกก็รีบออกจากโรงเตี๊ยม

บ้านที่ไม่มีเจ้าบ้านชาย พอฟ้ามืดย่อมลงกลอนแน่นหนา คนข้างบ้านไม่รู้จะอะไรก็เห็นว่าเป็นเรื่องเข้าใจได้ ในบ้านมีแต่หญิงสาวและลูกชาย ยังมีคนงานหญิงสูงอายุและคนงานชายสูงอายุคอยดูแลใช้ชีวิตไปวัน ๆ ครอบครัวยุคนี้ที่ไหนก็มี ไม่มีอะไรแปลก

ด้วยฝีมือจางเฉียน ปีนกำแพงเข้าไปย่อมง่ายตาย เขาปีนข้ามกำแพงไปโดยไม่ทำให้คนในบ้านตกใจ เดินไปทางห้องนอนอย่างคุ่มเคยดี

เคาะประตูเป็นจังหวะสองสามทีตามที่ตกลงกันไว้ ประตูห้องนอนก็เปิดออกทันที ภรรยาสีหน้าตระหนกออกมาเปิดประตู

จางเฉียนเบี่ยงตัวเดินเข้าไป ก่อนจะปิดประตูลง พอเข้าไปได้ก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบร้อนกล่าวว่า

“ลูก ๆ เล่า”

“อยู่ห้องข้าง ๆ เข้านอนกันหมดแล้ว!”

“เงินทองที่ให้เจ้าเก็บไว้เล่า”

“อยู่ใต้เตียงในห้อง...ยังไม่กินอะไรมาใช่ไหม จะเรียกให้คนไปอุ่นให้ท่าน...”

“รีบแต่งตัวให้ลูกเร็ว เอาเงินทองห่อให้เรียบร้อย เข้าไปหารถก่อน เจ้าบอกว่าลูกป่วยต้องไปหาหมอ ตอนนี้ออกนอกเมืองยังทัน”

ได้ยินจางเฉียนเร่งร้อนเช่นนี้ ภรรยาก็รู้ว่าเรื่องใหญ่ แม้ว่าหนึ่งปีพบกัน

ไม่กี่ครั้ง หากคืนนี้หลายเรื่องที่กำลังก็รู้ว่าควรรับมืออย่างไร จึงรีบพยักหน้าก่อนจะไปสวมเสื้อตัวนอก จางเฉวียนถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะไปหาน้ำชาบนโต๊ะ คิดจะดื่มดับกระหายสักอีก

เขาได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวพร้อมกับได้ยินเสียงคนงานด้านนอกเรียกจางเฉวียนตกใจ เกิดเรื่องใดกัน ยังไม่ทันหันไปมองก็ได้ยินเสียงฝีเท้ายามามีคนมาถึงหน้าประตูแล้ว

จางเฉวียนปกติระมัดระวัง แต่ที่นี้อย่างไรก็ปลอดภัยอย่างมาก เวลากระชั้นชิดจึงไม่ทันได้ชักดาบ เสียง 'โครม' ดังขึ้น ประตูถูกถีบออก ชายสี่หน้าเย็นชาหลายคนยืนอยู่หน้าประตู จางเฉวียนถอยหลังสองสามก้าว รู้สึกหนาวววไปทั้งตัว อ้าปากค้างไม่รู้จะกล่าวอันใด

“องค์กรฯสี่แพรเทียนจินปฏิบัติงาน!!”

ชายหน้าประตูทวาดเสียงเย็น ได้ยินว่าองค์กรฯสี่แพรเทียนจินจางเฉวียนก็รู้สึกโล่งใจอย่างประหลาด ถอยไปสองสามก้าวก่อนจะทรุดลงนั่งบนเก้าอี้ ชายผู้นั้นทวาดอีกว่า

“คนในเรือนนี้ทุกคน จับมัดคุมตัวไป!!”

ร้านสามคนที่ในทงโจวตอนปลายเดือนเจ็ดชนลินค้ำกลับเทียนจิน คนนอกมองแล้วก็ปกติ ไม่มีผู้ใดสงสัย

ต่อมาเมืองทงโจวมีรายงานว่ามียกกลุ่มคนบุกเข้าบ้านหนึ่ง จับตัวเจ้าบ้านหญิงและบุตรชายไป มือปราบไปตรวจสอบ พบว่าสมบัติในบ้านไม่ได้ถูกเคลื่อนย้าย มีเพียงคนที่ถูกจับไป พอไปตรวจสอบเจ้าบ้านหญิงและบุตรชาย พบว่าคนในบ้านนอกจากรู้ว่ามาจากซานซีแล้วก็ไม่รู้เรื่องอื่นใดอีก

ไม่รู้ว่ามีญาติที่ไหน ไม่รู้ที่มาที่ไป คดีนี้ก็ยอมไม่มีทางสืบต่อ ได้แต่ทำเหมือนว่าเป็นคดีค้างเต็งที่ไม่อาจสะสางได้เช่นนั้น

ตลอดทางจางเฉวียนถูกผ้าปิดตาไว้ ปากก็ถูกอุดไว้ ยังถูกเชือกมัดแน่นหนาไปทั้งตัว หนึ่งวันได้รับเพียงแค่อาหารและน้ำหนึ่งครั้ง จากความเคลื่อนไหวรอบๆ เต่าได้ว่าอยู่บนรถม้า เรื่องอื่นนั้นไม่รู้

เดินทางหลายวัน ตอนลงจากรถม้าจ้างเฉวียนได้กลิ่นทะเล ก็รู้ว่าถูกนำตัวกลับมาที่เทียนจินตามคาด

จ้างเฉวียนรู้ว่าตนเองอยู่เทียนจินยอมไม่ตายดี แต่พอรู้ว่าตกอยู่ในมือหวังทงก็ทำให้สบายใจขึ้น ดีกว่าตกอยู่ในกำมือจ้างชื่อเหวยมากนั่น กจ้างเฉวียนถูกคนนำมาอยู่ที่แห่งหนึ่งกลางดึก มองดูรอบๆ แล้วน่าจะเป็นคุกใต้ดินสักแห่ง

แต่กลิ่นคาวเลือดในคุกทำให้จ้างเฉวียนเริ่มเกร็ง เดิมเขาคิดว่าหวังทงไม่ลงมือโหดเหี้ยม ทว่ากลิ่นคาวเลือดพวกนี้จ้างเฉวียนคุ้นเคยยิ่ง ต้องเป็นคุกลงทัณฑ์ที่มีคนตายไปมากจึงจะมีกลิ่นเช่นนี้ได้

เขาถูกจับมัดไว้ที่เก้าอี้ จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าด้านนอกก่อนทุกคนจะถอยออกไป

ครู่หนึ่งก็มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา กระซอกผ้าปิดตาออกพร้อมดึงผ้าอุดปากออกด้วย...

อยู่ในคุกจริง ๆ ซ้ำยังมีตสนิท แต่จ้างเฉวียนไม่จำเป็นต้องปรับสายตาก็เห็นคนตรงหน้าชัด คนตรงหน้าอยู่ในชุดนายกองร้อยองครักษ์เสื้อแพร อายุราวสามสิบสี่สิบปี มองแล้วก็เหมือนคนปกติ กจ้างเฉวียนยังเห็นภรรยาและบุตรชายถูกมัดอยู่ด้วย

ที่ปากภรรยาจ้างเฉวียนมีผ้ามัดไว้ กจ้างเฉวียนเห็นสีหน้าภรรยาตกใจอย่างมาก แต่เสื้อผ้ายังคงปกติ ก็วางใจลง

ตอนนี้อยู่ในช่วงร้อนจัดของฤดูร้อน คุกใต้ดินก็อ้อมร้อนระอุ อากาศอึดอัด ซ้ำยังมีกลิ่นคาวเลือด ช่างทำให้ยากจะทานทนจริง ๆ หากจ้างเฉวียนกลับนั่งสำหรับเขาแล้วไม่เท่าไร คนตรงหน้ากล่าวกับเขาว่า

“ข้าชื่อจ้างชื่อเฉียง มาถามเจ้าแทนได้เท่าหวัง”

“ข้าน้อยชื่อจ้างเฉวียน คิดไม่ถึงว่าใต้เท้าจ้างเป็นคนบ้านเดียวกัน เห็นแก่คนบ้านเดียวกัน ละเว้นข้าน้อยได้หรือไม่...”

ใบหน้ายิ้มแย้มของเขาไม่ทำให้จ้างชื่อเฉียงรู้สึกอันใด อีกฝ่ายกล่าวเพียงว่า

“เจ้าอย่าได้คิดว่าจะรอดชีวิตไปได้ สังหารทหารองครักษ์เสื้อแพร เจ้าต้องชดใช้ด้วยชีวิต แต่เจ้าคิดให้ภรรยาและลูกมีชีวิตต่อไปหรือไม่ หรืออยากเห็น

พวกเขาตายต่อหน้า”

จางชื่อเฉิงนำเสียงนิ่งเรียบ ทำให้จางเฉวียนที่ทำเป็นไม่เคร่งเครียดเริ่มเคร่งเครียดขึ้นมา จางชื่อเฉิงขมวดคิ้วกล่าวว่า

“คุณนี่หนึ่งเดือนครึ่งที่ผ่านมาลงทัณฑ์สอบตายไปหลายสิบ หากเจ้าไม่เชื่อจะลองเอาภรรยาเจ้ามาลองก่อนก็ได้”

จางเฉวียนอ่อนนยุวไปทั้งตัว ได้แต่กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“หากข้าพุด ภรรยาข้าจะไม่ใช่หรือไม่ว่”

“ได้เท่าเราเมตตา หากเจ้าพุด ภรรยาเจ้าจะมีชีวิตต่อที่เทียนจิน เงินทองก็จะคืนให้ไป ให้พวกเขาที่มีกินมีอยู่อย่างไม่ต้องกังวล”

“...จางชื่อเหวยส่งข้ามา...”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าเจ้าพุดจริง”

“...สามารถวาดภาพข้า ส่งคนไปเมืองหลวงสอบถามคนจวนสกุลจางได้ คนในจวนล้วนรู้จักข้า...”

จางเฉวียนกล่าวอย่างหมดแรง จางชื่อเฉิงพอได้ยินวิธีนี้ แม้ว่าตรวจสอบได้ แต่ไม่อาจยืนยันได้ว่าเป็นจางชื่อเหวยบงการหรือไม่ กระนั้นแค่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับจางชื่อเหวยก็พอแล้ว

“ดีมาก เจ้ายังรู้อันได้อีก”

จางชื่อเฉิงขยับเข้าไปกระซิบถามใกล้ๆ

ตอนที่ 635

แบ่งแยกและปกครอง สร้างความสงบแก่ท้องทะเล

ท่าเรือด่านเทียบหมื่นมีคนยืนอยู่เต็มพื้นที่ หลายคนสวมเพียงกางเกง ท่อนบนไม่ใส่เสื้อ ในมือทุกคนมีอาวุธพร้อม จับตามองมาทางท้องทะเล คนจำนวนไม่น้อยกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ ตะวันออกก่องหนึ่ง ตะวันตกก่องหนึ่ง ด้านหลังซาต้ำเจิงอีกหลายร้อยคน ส่วนคนระดับหัวหน้าที่ร่วมดูสถานการณ์กับเขาตอนนี้ก็มีเหล่าชายฉกรรจ์ยืนรวมกันที่ด้านหลังไม่น้อย ทั้งหมดกำลังเปิดพื้นที่ด้านหน้าออก

เรือหลายลำในทะเลสามารถเข้าเทียบท่า แต่เรือรบติดปืนใหญ่นั้น หากเข้าใกล้ท่าเกินไปอาจเกยตื้น ดังนั้นจะต้องอยู่ห่างออกมาและรักษาระยะการยิง เรือบางส่วนปล่อยเรือเล็กลง มีคนนั่งมาเต็มลำ พายมาเป็นแถว โจรสลัดบนฝั่งถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ถูกबारมีอีกฝ่ายข่มเอาเสียแล้ว

ทหารเรือกว้างตงที่มาช่วยรบที่เทียนจินอยู่บนเรือเล็ก แต่พวกเขาในแต่ละลำล้วนไม่ลงจากเรือ ที่ขึ้นฝั่งไปมีเพียงทหารราบพันนายของกองกำลังหน่วย

ทหารราบพันนายนี้จัดขบวนแถวได้เป็นระเบียบ ดูดีกว่าพวกกลุ่มโจรสลัดที่กระจัดกระจายบนฝั่งมากนัก สภาพกองกำลังเบื้องหน้าแผ่รัศมีนำกลั้วออกมา ทำให้บรรดาโจรสลัดรู้ดีว่าสองฝ่ายไม่ใช่กำลังที่เทียบเคียงกันได้

“โห คนนับพันพวกนี้ถึงกับเป็นระเบียบเช่นนั้นได้ หากต่อสู้กันจริง เกรงว่าพี่น้องเราคงราบเรียบเป็นหน้ากลอง...”

มีคนด้านหลังซาต่าเจิงพึมพำขึ้นมา ซาต่าเจิงหันกลับไปถลึงตา สีหน้าหนักใจยิ่งขึ้น หากทั้งซ่านกลับท่าทางสบายอารมณ์ยิ่ง

พอขึ้นฝั่งมาเรียงแถวเรียบร้อย หวังทงก็ลงเรือเล็กมาเป็นลำสุดท้าย เห็นหวังทงลงจากเรือมา ทั้งซ่านก็รีบเดินเข้าไปรับ แต่แล้วก็ต้องอึ้งเมื่อเห็นเส้นหวังกระโดดลงจากเรือมาด้วย ทว่าสีหน้าราชาไตรภวาราทอนนี้ไม่ตื่นัก

เหตุใดสีหน้าไม่ตื่นักนั้น คิดว่าคงไม่ใช่เมาเรือ ทั้งซ่านรู้สึกขำ หากไม่อยากจะสนใจ คำนับหวังทง ก่อนจะเดินหลบคนอื่นๆ เข้าไปรายงานเบาๆ

“คิดไม่ถึงว่าจะได้พบหัวหน้าใหญ่เส้นที่นี่ บังเอิญเสียจริง!”

ซาต่าเจิงโชนกิริษะคำนับหวังทง พอลุกขึ้นก็กล่าวสัพยอก หากแต่หน้าตาบึ้งตึงใส่เส้นหวัง เส้นหวังยิ้มแห้งๆ ไม่ตอบอันใด

บนชายฝั่งมีเก้าอี้จัดวางไว้สองสามตัว โต๊ะหนึ่งตัว ก็ไม่รู้ว่าเอาکان้ำชามาจากไหน จัดต้อนรับกันกลางแจ้งเช่นนี้

ได้เห็นสภาพบนท้องทะเลเมื่อครู่ เห็นทหารพร้อมอาวุธบนชายฝั่ง ตั้งแต่ซาต่าเจิงลงไป ทุกคนล้วนก้มหน้าก้มตาแสดงอาการนอนบ่นอ้อม หวังทงนั่งบนเก้าอี้ทั้งซ่านและพวกถ่านเจียงยืนอยู่ด้านหลัง เส้นหวังกับซาต่าเจิงยอมไม่มีสถานะพอจะนั่ง ได้แต่ทำเหมือนกำลังยืนคำนับอยู่ตรงข้าม

“ข้าน้อยตาบอด ไม่รู้จักดีชั่ว มาแอบหากินได้เงาได้เท้าหวัง ช่างสมควรตาย ไม่กล่าวอ้อมค้อมแล้ว วันนี้ได้เท้าเมตตา ข้าน้อยเองก็รู้มารยาท ได้เท้าแบ่งเขตนี้ไว้ หากข้าน้อยฝ่าฝืนอีก ก็ให้คลื่นทะเลจมเรือ คนโยนให้ปลากิน!”

ซาต่าเจิงรีบกล่าวเสียงดังหนักแน่นขึ้นก่อน พอกล่าวจบก็ถลึงตาจ้องเส้นหวัง เส้นหวังแกล้งทำเป็นไม่เห็น

หวังทงพยักหน้ายิ้มๆ ถามว่า

“ไม่อาจลักลอบเปิดท่าเรือส่วนตัวที่นี่ เรือการค้าบนท้องทะเลก็ห้ามแตะต้อง แบ่งแต่เงินค่าผ่านทาง พวกเจ้าพอกินไหม?”

ได้ยินหวังทงกล่าวน้ำเสียงนุ่มนวล ซาต่าเจิงก็อารมณ์ผ่อนคลายลง ครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า

“พวกอวกั้วทางนั้นชนลินค้ำ อย่างน้อยก็ต้องใช้เรือข่าน้อย เจ้าเมืองอวกั้วเปิดศึกกัน ข่าน้อยก็มีเงินได้จากการช่วยรบบ้าง ลำบากสักหน่อย หากก็ต่อสู้เพื่อให้อยู่รอด ไม่ว่างไรก็ทำอะไรเรื่องทำลายล้างพี่น้องเรา!”

วาจาสุดท้ายกับตอนต้นไม่เกี่ยวกับ เห็นชัดว่ามีการเสียดสีตำหนิ ไบหน้าเส้นหวังไม่ขวานัก แม้ว่าจจะแดงก็ดูไม่ออก หวังทงยังคงยิ้ม กล่าวน้ำเสียงนุ่มนวลว่า

“ชนลินค้ำให้พวกอวกั้วได้เงินสักเท่าไรกัน ช่วยพวกเขารบก็เหมือนไปตายเปล่านอกแผ่นดินเกิดไม่ใช่หรือ การชนลินค้ำ หนึ่งเชี่ยวชาญเส้นทางสองมีเรือใหญ่ พวกเจ้ามีเรือ แล้วต่อเรือได้ไหม”

ซาต้าเจิงไม่ได้ชื่อเหมือนหน้าตา เมื่อครู่คุยกับทั้งชานก็พอเดาเรื่องราวได้ ได้ยินหวังทงถามเช่นนี้ก็รีบกล่าวว่า

“กล่าวกับใต้เท้าตามตรง ใต้เท้าเห็นเรือข่าน้อยทางนั้นหรือไม่ ใหญ่สุดก็เพียงแค่ขนาดทร้อยเลี้ยว ไม่ใช่ข่าน้อยต่อเรือใหญ่ไม่ได้ แต่เพื่อให้แล่นได้เร็วเพื่อสลัดเรือที่ไล่ตามหลุด หากต้องการเรือใหญ่จริง ทางผู้เขียนข่าน้อยมีสหายอยู่มาก เรือใหญ่ขนาดหนึ่งพันสองร้อยเลี้ยวก็เชื่อว่าต่อไม่ได้”

“สามารถต่อเรือใหญ่ได้ ไยต้องไปทำงานให้พวกอวกั้ว เทียนจินตอนนี้ขาดแคลนเรือ มาช่วยคนอื่นชนลินค้ำที่นี่ ไม่สู้ทำการค้าเอง มีใชว่าทำกำไรยิ่งมากกว่าหรือ”

ได้ยินหวังทงยิ้มพลางกล่าวเช่นนี้ ซาต้าเจิงก็อึ้งไป ลูกน้องด้านหลังเขาตาเป็นประกาย

ตอนแรกซาต้าเจิงก็มกายตอบอยู่ แต่แล้วก็คุกเขาลงกับพื้นทันที กล่าวว่
“พวกข่าน้อยคิดไม่ถึงว่าได้เท้าจะกล่าวเช่นนี้ แต่ใต้เท้ามีธรรมเนียมทุกคนก็ยอมรับแต่การค้าที่ร้านประกันภัยรับรอง พวกข่าน้อยไม่อาจได้ร้งร้านประกันภัยมา เกรงว่าจะทำให้การค้าคนอื่นเสียหาย...”

วาจากล่าวได้นำสงสาร แต่ความหมายกระจ่าง หวังทงเคาะโต๊ะครู่หนึ่งก็กล่าวว่า

“ร้านประกันภัยนี้เดิมก็เพื่อเป็นการรับประกันความเสี่ยงให้กับเรือเดินทะเล

ซาต้าเจิง เงินห้าแสนตำลึงเจ้าควักออกมาแล้วกัน!!”

ห้าแสนตำลึงเป็นจำนวนไม่น้อย แต่พวกเขาห้าแสนได้ยีนก็เบิกตาโต รีบโขกศีรษะกล่าวว่า

“ข้าน้อยจะต้องรวบรวมออกมาให้ได้ ขอใต้เท้าโปรดรับไว้”

ห้วงหวโขกมือยิ้ม ๆ

“ไม่ใช่ว่าซำรับไว้ แต่เป็นหุ้นส่วนของเจ้าในร้านประกันภัย เห็นว่าอายุไม่น้อยแล้ว มีลูกเมียหรือยัง”

“เรียนใต้เท้า ข้าน้อยมีภรรยาน้อยสองคนอยู่ที่ผิงชู่ ลูกชายหนึ่งลูกสาวหนึ่งทำเรือเยร์กั๋งที่ผิงเจี้ยนมีภรรยาตบแต่งอยู่คน ลูกชายสาม!”

ซาต้าเจิงอึ้งไปก่อนรีบพูดออกมาทันที ห้วงหวพยักหน้า กล่าวเหน็บแนบขึ้นว่า

“ผิงชู่และทำเรือเยร์กั๋งล้วนไม่ใช่ที่ตีอันใด เทียนจินตอนนี้รุ่งเรือง เจ้าย้ายรกรากมา หนึ่งจะได้มีชีวิตสุขสบาย สองลูก ๆ จะได้มีอนาคต”

ฟังห้วงหวกล่าวจบ ซาต้าเจิงก็ลั้งเลกก่อนจะรับปากว่า

“ในเมื่อใต้เท้ากล่าวเช่นนี้ ข้าน้อยก็จะทำตาม”

ใต้ยีนซาต้าเจิงตอบได้รวดเร็ว ห้วงหวพยักหน้าอย่างพอใจ กล่าวยิ้ม ๆ ว่า

“ในเมื่อเจ้าเข้าใจ เช่นนั้นข้าก็อนุญาต เงินห้าแสน พาครอบครัวเจ้ามาวันหน้าสินค้ำจากเหลียวโจวก็ให้เจ้ารับไปขนส่ง ร้านประกันภัยก็จะมอบชงให้เจ้า ยังจะมีการค้ำให้เจ้าได้ดูแลอีกมาก เจ้าอยากทำการค้ากับบวักวักก็ย่อมได้ จ่ายภาชีตามกฎระเบียบเป็นพอ!”

ตอนนี้เทียนจินไปเหลียวโจวมีการค้ารุ่งเรืองมาก เสียก็แต่เหลียวโจวกับเทียนจินมีเรือน้อย เรือที่มาจากเทียนจินมาถึงก็จะกลับทันที ทุกครั้งที่ร้านสามหนี่ขนสินค้าไปเหลียวโจวล้วนต้องให้เรือพวกนี้หยุดรอก่อน ยุ่งยากมาก

มีเรือของซาต้าเจิง ปัญหานี้ก็ยอมไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป ซาต้าเจิงเองก็เข้าใจเทียนจิน และรู้ว่าการค้าเทียนจินกับเหลียวโจวกำลังคึกคัก

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ เขาและลูกน้องมีคุณสมบัติพอที่จะเข้าเทียบท่าเรือเทียนจินได้ มีคุณสมบัติเช่นนี้ วันหน้าทุกเรื่องก็ยอมเป็นไปไม่ได้

“ขอบคุณใต้เท้ามาก ๆ พวกเจ้ายังยืนเช่อยู่ทำไมกัน! ยังไม่รีบคุกเข่า
โขกศีรษะขอบอกคุณใต้เท้าหวัง!!”

ซาต้าเจิงโขกศีรษะเองก่อนสองสามที ก่อนจะหันไปตวาดต่าลูกน้อง
ชายฉกรรจ์เหล่านั้นราวกับเพิ่งตื่นจากความฝัน รีบคุกเข่าลงโขกศีรษะ ชั่วพริบตา
ทั่วหาดก็เต็มไปด้วยคนคุกเข่าลง ดูยิ่งใหญ่ยิ่งนัก

“อย่าได้เล่นลูกไม้ ทำงานให้เทียนจินไปดี ๆ ทำการค้าทำอะไรไปดี ๆ
เทียนจินยอมไม่เอาเปรียบเจ้า ถ้าแกเล่นเองรู้ดีในเรื่องนี้ ถ้าแกเล่น เจ้าว่า
จริงหรือไม่”

สีหน้าเล่นหวังซ่าง ๆ ตาคัลลาลงอย่างรวดเร็ว ได้ยินหวังทงถามก็อึ้งไป
ก่อนได้สติ กระแอมไอ ฉีกยิ้มกล่าวว่า

“ใต้เท้าหวังคำไหนคำนั้น ต้าเจิง เจ้าได้รับคำสั่งมาจากใต้เท้าหวัง
วันหน้ายอมมีกินมีใช้ไม่หมดไม่สิ้น ข้าขอแสดงความยินดีด้วย!”

หวังทงหรือตามองเล่นหวัง

“ถ้าแกเล่นกับถ้าแกซาทำการค้าเดียวกัน แต่ต่างก็ต้องพึ่งพาเทียนจิน
ยากที่การค้าจะไม่เกิดการขัดแย้งกัน หากวันหน้ามีเรื่องที่ทำทางออกไม่ได้
ก็ให้มาหาข้า ข้าจะไกลเกลี้ยให้พวกเจ้าเอง พวกเจ้าคิดเห็นอย่างไร”

วากล่าวไม่แจ่มแจ้ง แต่เจ้าตัวยอมฟังเข้าใจ ซาต้าเจิงได้งานที่เทียนจิน
ได้เข้าหุ้นร้านประกันภัย ได้พาคนในครอบครัวมาเป็นตัวประกัน เท่ากับสถานะ
ตอนนี้เทียบเท่ากับเล่นหวัง เมื่อก่อนยกให้ราชาไตรธาราเป็นที่หนึ่งตามข้อตกลง
พันธสัญญา ตอนนี้สองฝ่ายเท่ากัน ไม่มีข้อตกลงพันธสัญญาอีกแล้ว

หากสองฝ่ายปะทะกัน หวังทงก็ยอมเป็นคนไกลเกลี้ย ซาต้าเจิงอึ้งไป
ก่อนลุกขึ้นประสานมือไปทางเล่นหวัง กล่าวว่า

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น วันหน้าก็ขอถ้าแกเล่นดูเล่นให้มาก ๆ แล้ว!”

เรียกถ้าแกเล่น ไม่เรียกหัวหน้าใหญ่ ก็เท่ากับยอมรับสิ่งที่หวังทงว่ามา
ส่วนสีหน้าเล่นหวังเรียกได้ว่าตึกวาร์องให้ไม่เท่าไร ประสานมือก้มคำนับตอบ

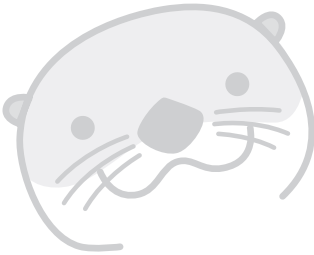
“ยินดี ๆ”

“ชาต้าเจิงยอมไม่ปล่อยโอกาสอันดีนี้ไป หากเขาไม่ทำการค้าที่เทียนจิน เลื่อนหวัง ก็ยอมจะยิ่งใหญ่ขึ้น สุดท้ายยอมกลืนกินเขาไป ข้าให้โอกาสเขาครั้งนี้ก็เท่ากับให้เขามีความสามารถจะอยู่รอดได้ด้วยตนเอง เขาย่อมจะต้องไขว่คว้าไว้แน่... หลังเหตุการณ์นี้เลื่อนหวังคงจะไม่คิดเล่นลูกไม้่ออีกแล้ว ทัพเรือเทียนจินบวกกับชาต้าเจิงยอมกลืนกินเขาแทน กับชาต้าเจิงก็เช่นกัน สองฝ่ายยอมไม่ประสาธน์กำลังกันอีกแน่นอน...”

ในจวน หวังทงอธิบายให้ไซ่หนานฟังในสิ่งที่ได้รับมาครั้งนี้ แม้ว่าเป็นสนามรบเล็ก ๆ แต่ก็เหมือนว่าสามารถกุมอำนาจท้องทะเลนอกเทียนจินไว้ได้เกือบหมด ไซ่หนานฟังไปก็ยิ้มไปพยักหน้าไป ทุกคนในห้องล้วนดีใจ

ยามนั้นเองก็ได้ยินเสียงด้านนอกรายงานดังมาว่า

“ใต้เท้า นายกองร้อยจางกลับจากเมืองหลวงแล้ว...”

กดจออ่าน

ตอนที่ 636

หากไม่ใช่คนกันเองย่อมไม่อาจเป็นคนสนิท

ทุกคนในห้องล้วนเป็นบุคคลสำคัญ ในเทียนจินของหวังทง จางซือเฉิงให้ควบคุมการทำงานอยู่เทียนจิน พอได้ทำหวังกลับมา จางซือเฉิงก็ไปเมืองหลวงจัดการงาน เรื่องนี้ทุกคนรู้ แต่ไปทำงานอันใดทุกคนไม่รู้ชัด

ทุกคนเห็นสีหน้าได้ทำหวังเคร่งเครียด ในห้องที่เดิมมีบรรยากาศแห่งความสุขผ่อนคลายก็เริ่มเคร่งเครียดตาม เงียบไปครู่หนึ่งหวังทงก็โบกมือกล่าวว่า “ไปทำงานเถอะ!”

แม้เซ่หนานเป็นขั้นที่ที่ได้รับการแต่งตั้งมาดูแลกองกำลัง สถานะเทียบเท่ากับหวังทง แต่ที่เทียนจินนี้หวังทงใหญ่ที่สุด ทุกคนล้วนยื่นขึ้นขอตัวออกไป

จางซือเฉิงเดินเข้ามาในห้อง วางท่อสัมภาระลงก็ค้ำับหวังทงก่อน กลับมายังไม่ทันได้พัก ผุนเต็มตัว หวังทงเอ่ยถามทันทีว่า “เป็นอย่างไรบ้าง”

“ตอนได้ทำออกจากด่านเถี่ยเหมิน ข้าน้อยก็ถามได้ตัวผู้บงการจากปากหัวหน้าโจรจางเฉียนแล้ว แต่ที่สารภาพมานั้นดูจะรุนแรงไป ข้าน้อยจึงได้ขอความมั่นใจก่อน นำภาพวาดจางเฉียนลงใจไปให้แมนงที่หอฉินก้วนดู การข่าวแน่ชัดแล้วจึงได้รับกลับมารายงาน”

จางซือเฉิงแต่ไรมาก็เป็นคนทำงานได้นิ่งและไว้ใจได้ เขาให้ความสำคัญเช่นนี้ เรื่องนี้ย่อมไม่ธรรมดา หวังทงรินน้ำชาส่งให้จางซือเฉิง

“เจ้ากลับมาคงจะยังไม่ได้ดื่มแม่แต่น้ำ รีบดื่มให้หายคอแห้งก่อน!”

จางซือเฉิงสองมือรับไป พอดื่มหมดดื่อก็กว่ายืม ๆ ว่า

“ขอบคุณใต้เท้า คอข้าน้อยแห้งผากมากจริง ๆ ข้าน้อยสอบปากคำหัวหน้าโจรจางเฉียนได้แล้วก็จัดทหารเราและทหารองครักษ์เสื้อแพรสองหน่วยเผ่าไว้ ไม่ว่าจะผู้ใดหากไม่ได้รับคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรจากข้าน้อยหรือใต้เท้าห้ามเข้าใกล้จางเฉียน พวกส่งอาหารส่งน้ำในคุกก็ต้องมีสามคนขึ้นไปเข้าไปด้วยกันไม่ให้คุยกับจางเฉียน คนในคุกก็ยังจัดกำลังองครักษ์เสื้อแพรเทียนจินและกองกำลังหู่เว่ยเผ่าไว้ ถือว่าให้พวกเขาเผ่ากันเองด้วย เมื่อครู่ก่อนมาที่นี้ข้าน้อยยังไปดูที่คุก ทางนั้นไม่มีอันใดผิดปกติ การสอบปากคำมีแต่ข้าน้อยที่รู้”

ที่ว่ามาออกจะดูรัดกุมอยู่สักหน่อย หวังทงตั้งใจฟัง งานเก็บความลับทำกันถึงขั้นนี้ก็ยิ่งทำให้รู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่มาก จางซือเฉิงวางถ้วยชาลงแกะห่อผ้าออก หยิบเอากระดาษปึกหนึ่งออกมา เปิดออกส่งให้หวังทง

“นี่เป็นภาพวาดจางเฉียน เอาไปให้แม่นางซึ่งที่หอดินก่วนช่วยส่งคนไปถามพ่อบ้านจวนจางซือเหวย รับรองว่าเป็นตัวจริง จวนจางซือเหวยบอกว่าคนผู้นี้ลักลอบหอบเงินทองก้อนหนึ่งหนีไปกับสาวใช้ในจวน ทุกคนเห็นว่าเป็นเรื่องฉาวโฉ่จึงปิดปากกันสนิทไม่ให้คนนอกได้รู้”

หวังทงพยักหน้า

“เขาบอกว่าเป็นจางซือเหวยงั้นหรือ”

“ขอรับ การสอบปากคำนี้ข้าน้อยใช้ครอบครัวเขาเป็นตัวประกัน เขาในตอนนั้นเห็นได้ว่าไม่อาจทนต่อไปได้แล้ว”

“หยางซือเฉินเคยบอกกับข้าว่า ที่อดีตเสนาบดีกรมปกครองจางฮั่นเกิดเรื่องตอนยับยั้งจางจวิ้เจิ้งไว้ทุกซ์เพราะถูกคนสนิทในจวนชักนำ จึงทำผิดมหันต์ถึงกับต้องอาลาตำแหน่งกลับบ้านเกิด และหยางซือเฉินเองก็เคยถูกจางซือเหวยล่อหลอกด้วยผลประโยชน์ ไปแนะนำให้เซ็นสือหังทำเรื่องหนึ่งที่ดีเหมือนจะดีหากแท้จริงกลับมีภัยมหันต์ เห็นได้ว่าเรื่องที่จางซือเหวยทำนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ”

หวังทงวิเคราะห์เคร่งเครียด จางซือเฉิงยืนฟังอยู่ข้าง ๆ หวังทงกล่าวต่อว่า

“คนสนิทในจวนจางฮั่นผู้นั้น ต่อมาได้ไปรับตำแหน่งที่กองขนส่งเกลือ

ฉางหลู แต่ปีก่อนตายยกครัว ล้วนคิดว่ากลัวความผิดจึงจัดการตนเอง ดูจากเรื่องฉางเฉียนนี่ ดีไม่ดีก็เป็นจางซื่อเหวยส่งคนไปฆ่าปิดปาก กองชนส่งเกลือเป็นงานอวบน้ำอัน อยู่ที่นั่นแสนสบาย ผู้ใดจะอยากตายกัน”

“ได้เท่า ตอนนั้นจางซื่อเหวยก็เป็นขุนนางในคณะเสนาบดีใหญ่ในฐานะเสนาบดีกรมทหารแล้ว เหตุใดจึงต้องทำเรื่องเช่นนั้น”

“คงอยากมีตำแหน่งที่สูงยิ่งขึ้น ตอนนั้นจางยังเป็นเสนาบดีกรมปกครองมีอำนาจรองจากจางจวีเจิ้ง จางซื่อเหวยล้มเขาลงได้ก็ยอมได้ขึ้นแทน ส่วนเฉินลือหัง เขาและเฉินลือหังล้วนเป็นคนสนิทจางจวีเจิ้ง ไม่ว่าผู้ใดยอมอยากได้ตำแหน่งสูงกว่าและไม่อยากพลาด จึงยอมต้องนั่งในตำแหน่งรองให้มันคงขึ้นรอเป็นผู้สืบทอดอำนาจของจางจวีเจิ้ง ตอนนี้หรือ... ข้าสร้างความสะดวกใหญ่และยังเป็นคนสนิทฝ่าบาท หลังเข้าเมืองหลวงยอมต้องครองอำนาจส่วนหนึ่งซึ่งส่งผลต่ออำนาจของเขาในการบริหารแผ่นดิน คนเช่นข้านี้ยอมเป็นดังหนามยอกนัยน์ตา เป็นดังเสี้ยนตำใจของเขา ต้องกำจัดให้สิ้นซาก”

หวังทงกล่าวจบ จางซื่อเฉียงก็ร้อนใจ

“ได้เท่า ทำอย่างไรดี! ครั้งนี้ลอบสังหารไม่สำเร็จ แม้จะไปฟ้องร้องก็ยอมบ้ายเบี่ยงได้ อีกทั้งในเมื่อลงมือแล้ว วันหน้าไม่ว่าจะมีวิธีการใดอีก หรือว่าพวกเขาจะต้องถูกเขาทำร้ายเช่นนี้ต่อไป!”

หวังทงไม่ตอบ จางซื่อเฉียงกล่าวต่อว่า

“จางซื่อเหวยตอนนี้เป็นมหาอำมาตย์ หากว่าเป็นปรปักษ์กับเขา แม้ได้เท่าเป็นคนสนิทฝ่าบาทก็เกรงว่าคงต้านไม่ไหว หรือว่าทูลให้ทรงทราบก่อนดีให้จางกงกราบทูลฝ่าบาท...”

จางซื่อเฉียงกล่าวไม่ทันจบ หวังทงก็ยกมือห้าม

“เจ้าเองก็รู้ว่าคนในจวนจางซื่อเหวยบอกว่าฉางเฉียนขโมยเงินหลบหนีไป ดีไม่ดีคงไปแจ้งความที่หัวการเมืองซุ่นเทียนแล้ว หากพวกเราไปฟ้องยอมต้องมีหลักฐานแน่นอน ย่อมต้องพัวพันไม่จบไม่สิ้น ตอนนีไทเฮาและเฟิงเป่าต้องพึ่งพาจางซื่อเหวยเพื่อกุมอำนาจราชสำนัก พวกเขาจะยอมเห็นจางซื่อเหวยล้มง่าย ๆ หรือฟ้องไป เกรงว่าคงลงโทษซ้ำว่าใส่ร้ายขุนนางใหญ่ก่อน ถึงตอนนั้นทุกอย่าง

ก็ไร้ประโยชน์!!”

“ได้เท่า หากไม่ทำอันใดเลย เช่นนั้นหรือเราจะรอความตาย!”

“ใครว่าไม่ทำอันใด...เจ้าไปพักผ่อนก่อน ให้ช้าค่อยๆ คิดก่อน”

จางซื่อเฉิงที่ดูตื่นตกใจถูกหวังทงเตือนสติให้สงบลง หวังทงให้จางซื่อเฉิงออกไปก่อน เขาปิดประตู นั่งคิดต่ออยู่ในห้องคนเดียว

อยู่คนเดียวในห้อง ไม่ให้คนอื่นรบกวน ไม่ค่อยเห็นหวังทงเป็นเช่นนี้นัก คนสนิทเขาย่อมรู้ดี หวังทงมักชอบหาหรือกับทุกคนพร้อมกัน จากนั้นเลือกความคิดเห็นที่ดีที่สุด ตอนนี้เป็นเช่นนี้ แท้จริงแล้วเกิดปัญหาหนักหน่วงอันใดกันแน่

หลังอาหารกลางวันก็ปิดประตูเงียบ ฟาโกลัมมีดจึงได้เปิดประตูออกมาส่งคนไปที่ค่ายทหารตามหลี่หูโถว และให้จางซื่อเฉิงนำตัวอู๋เออร์มารอที่โถงด้านหน้า

หลี่หูโถวตอนนี้เป็นหัวหน้ากองพันหน่วยที่สองของกองกำลังหุเว่ย ทุกวันฝึกฝนไม่ได้หยุดพัก ล้วนจัดการการป้องกันทุกด้านอย่างเรียบร้อย วันๆ อยู่แต่ในค่ายทหาร แต่ค่ายพักทหารห่างจากจวนหวังทงไม่ไกล ไปตามตัวมา ครึ่งชั่วโมงก็มาถึง

พอเข้าไปในห้อง แม้ววันนี้อากาศร้อนอบอ้าว แต่หวังทงก็ยังคงให้ปิดประตู มีเพียงสองคนในห้อง ไม่รื้อให้หลี่หูโถวถาม หวังทงก็กล่าวก่อนว่า

“พวกเราถูกลอบสังหารที่โรงเตี๊ยมครั้งก่อน คนกลุ่มสองเป็นพวกที่หลงเหลือจากลัทธิไตรสุรียัน คนกลุ่มหนึ่งสืบได้แล้ว”

หลี่หูโถวเป็นหนึ่งในผู้ร่วมประสบเหตุที่ผ่านมา เรื่องพวกลัทธิไตรสุรียันที่หลงเหลือนี้รู้แล้ว แต่เรื่องสถานะของนักฆ่าอีกกลุ่มหนึ่งนั้นยังไม่รู้ หวังทงกับจางซื่อเฉิงเก็บความลับได้ดีมาก พอได้ยิน ดวงตาหลี่หูโถวก็เบิกกว้าง เขารู้ว่าคนกลุ่มนั้นแม้เรียกตัวเองว่าลัทธิไตรสุรียันเช่นกัน แต่ย่อมไม่ใช่พวกเดียวกัน

“เป็นนักฆ่าที่มหาอำมาตย์จางซื่อเหวยส่งมา”

หวังทงกล่าวน้ำเสียงราบเรียบ แต่หลี่หูโถวเกือบหลุดเสียงร้องออกมาอย่างตกใจ ยืนขึ้นถามทันทีว่า

“พี่หวัง จางซื่อเหวยกับพวกเราไม่เกี่ยวข้องกัน เหตุใดจึงส่งคนมาสังหาร

พวกเรา!!”

หวังหงสายหน้าอธิบายต่อ สุดท้ายจึงได้ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง

“...ข้าเข้าเมืองหลวง เจ้าคิดว่าฝ่าบาทจะทรงเชื่อข้ามากขึ้นหรือว่าเชื่อคนอื่นมากขึ้น หากมีข้า พวกเขาย่อมไม่อาจทำอันใดได้ตั้งใจ หากไม่มีข้า ย่อมทำอันใดได้ตั้งใจต้องการ...”

“พี่หวัง ที่พี่ทำทุกเรื่อง ทุกคนเห็นอยู่ว่าไม่มีอันใดที่ไม่ใช่เพื่อฝ่าบาท เพื่อพวกเรา เหตุใดคนพวกนั้นจึงยังทำกับพี่หวังเช่นนี้ พี่หวัง ทูลฝ่าบาทให้ทรงออกหน้าให้พวกเราเถาะ”

นายทหารเทียนจินซึ่งเป็นคนที่มาจากลานฝึกหู่เว่ยล้วนคิดเหมือนกัน เห็นว่าฮ่องเต้ว่านลี่เป็นคนในครอบครัวเดียวกัน พอพบเรื่องที่ถูกรังแกอันใด พบภัยอันใด ก็จะทำให้ฮ่องเต้ว่านลี่ออกหน้า หวังหงสายหน้าถอนหายใจ อธิบายเรื่องให้อธิบายให้จางซือเฉิงฟังเมื่อเช้าอีกรอบ

หลี่หู่โถวปีนี้ใกล้สิบห้า แม้ว่าอายุยังน้อย หากหลายปีนี้ได้ยินได้ฟังมา เห็นอันใดมาไม่น้อย ได้ยินหวังหงอธิบายก็อึ้งไป แม้รู้ว่าทำอันใดไม่ได้ แต่ยังไม่อดถามขึ้นไม่ได้ว่า

“พี่หวัง หรือจะปล่อยเขาไปเช่นนี้ ครั่งนี้ทำเจ็บ เขาก็คงไม่หยุดนับประสาอันใดกับที่อีกฝ่ายเป็นถึงมหาอำมาตย์แล้ว ตำแหน่งสูงส่ง พวกเราอย่างไรก็คงมีสักวันที่ต้านทานไม่อยู่”

หวังหงมองหลี่หู่โถว เจียบไปนานก่อนจะกล่าวว่า

“ไม่อาจปล่อยเขาไปเช่นนี้ จางซือเหวยทำกับพวกเราเช่นนี้ กับฝ่าบาทก็ยอมไม่เกรงกลัว ให้เขาสมคบคิดกับคนในวัง ฝ่าบาทคงต้องทรงถูกบีบจนอึดอัด... หู่โถว เรื่องนี้ต้องให้เจ้าไปจัดการ...”

พูดไปก็ลังเลไป พอได้ยิน หลี่หู่โถวก็ลุกจากเก้าอี้ กล่าวว่า

“หากต้องการให้หู่โถวทำอันใด พี่หวังก็สั่งการมาได้เลย แม้ว่าบุกน้ำลุยไฟ ก็ต้องทำให้สำเร็จ”

ต้นเดือนแปด หัวหน้ากองพันหน่วยที่สองแห่งกองกำลังหู่เว่ยหลิวก็เดินทางกลับบ้าน จางซื่อเจียงไปทำงานที่เมืองหลวง คนของหวังทงเช่นอู๋เอ๋อร์กี้กลับบ้านไปเยี่ยมญาติ คนพวกนี้ล้วนมีเหตุ กอปรกับกองกำลังหู่เว่ยและสำนักกองครักษ์เสื้อแพรมีนายทหารหลายนายกล่าวเหตุผลต่าง ๆ เพื่อลาหยุดพัก ล้วนเป็นเรื่องปกติ ไม่มีใครผิดสังเกต

ข่าวที่หู่โถ้วป่วยแพร่ออกไป กองพันองครักษ์เสื้อแพรเทียนจินยอมประสานกำลังกับเจ้าหน้าที่ที่ว่าการชิงจวิน ช่วยกองกำลังรักษาความปลอดภัยตรวจตราทั่วเทียนจิน

โรงเตี๊ยมแต่ละแห่ง คนที่เข้าพักในเมืองนอกเมืองล้วนมีคนมาสอบถามเมื่อก่อนคิดว่าการมีทะเบียนราษฎรนั้นไม่มีประโยชน์ หากตอนนี้เห็นประโยชน์แล้วบ้านใดมีคนเท่าไรย่อมรู้ดี หากมีคนนอกพื้นที่มาหรือไม่อยู่ในทะเบียนราษฎรเทียนจิน เทียนจินก็ไม่ว่า ขอเพียงบอกที่มาที่ไปชัดเจนหรือหาคนมารับรองได้ก็พอ

มาตรการนี้เป็นการปกป้องคนดี ป้องกันคนชั่ว มีผลดียิ่ง ด้านนอกจวนหวังทงมีคนผ่านไปมาน้อยมาก คนที่มีที่มาที่ไปไม่ชัดเจนเทียนจินก็เริ่มจากไป

ต่อมาซาต้าเจิงก็ส่งเรือนำเงินมาก่อนสองแสนตำลึงเงิน ข่าวว่าครั้งหนึ่งในนั้นเป็นทองคำ หากก็ไม่มีคนสนใจนัก อีกทั้งซาต้าเจิงยังได้ลงชื่อในเทียนจินเปิดร้านเดินเรือ เรียกว่าร้านเดินเรือฉลามดำ ส่วนเรื่องที่เส้นหวังเปิดร้านเดินเรือไตรธาธากลับไม่มีผู้ใดสังเกต...

เทียนจินสงบ เมืองหลวงกลับไม่เป็นเช่นนั้น